Seelegi võip näid funerwürsti filmgi, korge hotelle kõlajõe äranättä. Ent nuuen väkerdellega tullinu välja, naine ütlesse ümbre ja tõrri, nüga er oler muid rahwit ilman olemangi, nii töisitsilt ja ütlikalt tallitiva nemma omma määrmisse töid. Rahwas naerd ja imetlas: Ent nea er (aaaa) orwa lesst weel kiilalt saanut, ja „matsk" olliwa nemä isllegi mua peen pitsale maan. Rahwa naerul es taha enam otta päale talla, kooni Kesti neide kulgast ja könelema naas: „Kaege, kaege, funerwürst tuleb! Kõiki silma näandsiwa kendid: silmi poole, nink muane paar jäi oma temba mann; ilma wahwa ja funerwürsti würstist tähele panemata muetiwa ja kuulsiwa nemä kendit. Weel kolmatsorda lammesiwa nemä muatompi, nink nadsiwa nüüsata nõrisemisse ja tõrisemisst võiwatega, kõawäe-leeri, poole ohtuma. Rahwas nai näid, kui ilma imelt, nii et nea hingatski es julge. Ka koldanne imetlemine olli funer, kui nea nii lugutsist „tõin" saasunembide silmile näiwa tulewat.

Mõne kõa ülemba naiwa üle nasa ola Kargalt tulejide päälo, kes kõigiss tähele panemata, õiwa funer würsti mann sammusiwa. Ent fün es julga nema näile midagi ütelda, sest ed näid funer-würstija tegemisst näin olewat. —

Ent funer würst teinet omma ametist ehsi, kooni selle kindralli jaoni, selle kõrwal da terna palja ornatted ehkaar fair, ja oma mehega ülen funer würsti pool ütlusse kaudda igatsen. Ent õiwa selle lasna naiga kõtlale fai da muane ahela paar, nink jäi elaud-lusalt, omma mnoste mülsi, päält maha wõtten, faisma, mida meer funerwürsti kae näutemisse päale, jällegi muesta kiuste päale wajutas. Kui funerwürst wa selle kõa: wäe jao õa olli kaemn, — näänd ta kenda kindralli poole ninna ütel kõrwalt ja kujalt: „Tiie, oma ahkajaga, kõik võiwa maha!" Sildamisi, niiviisilen naaw torre kindrall ja da terna proowa, üt töise päale reedrelt wahtsin, omm päalmisti võiwid ja austakli päält maha wõtma. Kõiki kuulsiwa ja näpjide imetlemine olli ütlemada funs. Ent funer würst kammonder ehsi, kooni ausa ahela paar porodisi muntrein, kõige ilma een kõnistaden fair, ninna naa wainalt weel kenda tunda möst fiwa. — Nüüd näänd funerwürst kenda muatse ahela paari poole ja ütel da neile kõrwalt, ent ormulisult: „Ka teie wõtke oma võiwa kõik maha, ninna mõtke kendit puhtter." Nüüd paraiwa da muane ahela paar oma võiwa õige kõrwalt maha, mink funerwürsti kõe näutemisse



Tondi da wesi fiwa, ninna mõrti muane ahela paar puhtaks.

Nüüd ütel funerwürst mõlembile paarele, ehkmaks kindralli paarile kõega näudsen, muarle võiwaste päale: „Fün omma teie võiwa, mida fälgä päste panema," ninna wanale koldanile oma näisega: „fün omma nee võiwa, mida teie fälgä päste panema!"

Rahwa ninna fäawäe imetlemine olli funs, ja neist mõne mõtlina usu pälgitsel: „Nii kaap ütsnäst ka tulewan ilman olema, mi kõik maailm Kuningide Kuninga een fäisma faap." Ent võtke fede kaudsen ninna näten es ole kellegi mitte nalja näälä. — Kui mõlemba paari võiwi olliwa — ütel funer würst auutsikti koldanni ninna ponden: „Sest tunnist faani olet fina kindrall, ninna fu naine kindralli prowwa fst ei Teie mulle ütlemada palja kõid olete temni. Ka kindralle naja ninna kõik warember käst een on teie oma!" Nüüd näänd ta kenda muatse paari poole ninna ütel neile: „Ei teie mulle ütlemada palja kuja olete temni, fin on fede muhtlusst teile weel reidi, minka na teid ole traknm. Oma aromu peraste tingi na teile weel elo, ninna nee muatse võiwa, ja päale kauba nel, neide wanatkerte elo-korteri, ninna kõige wäinn waremb, mis käst een ja ümbrel kõwasta."

Endisse kindralli prowwa jä oma ahkaga poole näänden ütel ta weel efi eralle, mida mnu Kesti es mõista, kui fee wõst ütsinda: „Mina fest ole ma fu ülestõstnu, korwatanu, kodikanu, fondist karja temnu, — mutta ei tõsta ninna fiinne tagasi, fakfast ei tee mitte mina fanti, — enge fiin oma üle kohtane meel, ja ütlemada kuri füdä, nelle perse ka kõik fu elo nii kahwer ja elatur piap ninnemä." Sõnalaunmada, kõhi, rahulisse, pikara filmin läts muane ahela paar rahwa ja kõawäe silmist, ninna kolden kendrelli ennga ehkaks, kõawäe etle, kõige oma prowwaga faisma ja teenima jäi, ehsattami. — —

Kui funerwürst kodu kuningaga maani lai, — pitusst temä talle oma elo lugu, ninst ka nuhtlusse, minka tema üle afsjit trakwnu olli; fiwätel nu-ningar, kelga ola päale kaputen: „Weidi fede nuhtlusst, pehmeksena fe-pala, nii kugutsile selmele ja kujatejijile. Ent kõgi, mis on tehti, fe on tehti!"

Nüi wõip funeraline meel ja kõrk kuri füdä ka kõrgelt maha tõngata, nelle ladamine ütlemada funt om, fst „Heidi ei tunne hermast nii õnnetuma olewat, kui kroonist tõngatu ninningar." —

Autentsem
Johann Kraak.
Oma valjast.